

Elia – Numero kymmenen

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Milleriläinen liike esitettiin Jesajan kirjan seitsemännessä luvussa kuudenkymmenenviiden vuoden profetian kautta, joka alkoi vuonna 742 eKr. Nuo kuusikymmentäviisi vuotta, jotka sijoittuivat Jesajan historian aikaan, edustavat kuuttakymmentäviittä vuotta vuodesta 1798 vuoteen 1863. Alfa ja Omega kuvaavat aina loppua yhdessä alun kanssa. Kuudenkymmenenviiden vuoden profetia osoittaa seitsemän ajan kirouksen Israelin pohjoista ja eteläistä valtakuntaa vastaan. Ensimmäiset seitsemän aikaa pohjoista valtakuntaa vastaan alkoivat vuonna 723 eKr., yhdeksäntoista vuotta sen jälkeen, kun Jesaja esitti ennustuksen kuningas Aahaalle. Viimeiset seitsemän aikaa eteläistä valtakuntaa vastaan alkoivat kuudenkymmenenviiden vuoden päättyessä vuonna 677 eKr.

Ensimmäinen Efraimia vastaan lausuttu seitsemän ajan kirous päättyi vuonna 1798, joka oli lopun aikaa, jolloin Danielin kahdeksannen ja yhdeksannen luvun Ulaijoen näky avattiin. Se merkitsi profeetallisesti sekä ensimmäisen enkelin sanoman saapumista että milleriittiliikkeen profeetallista alkua. Viimeinen Juudaa vastaan lausuttu seitsemän ajan kirous päättyi vuonna 1844, mikä oli kolmannen enkelin sanoman saapuminen. Yhdeksäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 1863, ennustuksen alussa esitetyt kuusikymmentäviisi vuotta merkitsivät milleriittiliikkeen päättymistä ja Laodikean seitsemännnen päivän adventistikirkon alkua. Seitsemän vuotta ennen vuotta 1863, vuonna 1856, James White alkoi osoittaa, että milleriittiliike oli lakannut olemasta Filadelfian seurakunta ja oli tullut Laodikean seurakunnaksi. Hänen pojanpoikansa kirjoittaa Ellen Whiten elämäkertaa laatiessaan vuoden 1856 historiasta ja Laodikean sanomasta.

“Laodikean sanoma”

Sapattia pitävät adventistit olivat omaksuneet kannan, että Ilmestyskirjan 2. ja 3. luvun sanomat seitsemälle seurakunnalle kuvasivat kristillisen kirkon kokemusta kautta vuosisatojen. He olivat päättelleet, että sanoma Laodikean seurakunnalle koski niitä, joita he nyt nimittivät nimellisiksi adventisteiksi, niitä, jotka eivät olleet hyväksyneet seitsemännnen päivän sapattia. Lyhyessä pääkirjoituksessa Review-lehdessä 9. lokakuuta James White esitti joitakin ajatuksia herättäviä kysymyksiä, jotka hän johdatti lausumalla:

Kysymys alkaa jälleen nousta esiin: ”Vartija, kuinka pitkälle yö on kulunut?” Tällä hetkellä on tilaa vain muutamille kysymyksille, jotka esitetään kiinnittämään huomio siihen aiheeseen, johon ne liittyvät. Täydellinen vastaus, niin toivomme, annetaan pian. —Review and Herald, 9. lokakuuta 1856.

“Yhdestätoista hänen esittämästään kysymyksestä juuri kuudes kohdistui Laodikealaisiin.

”6. Eikö laodikealaisten tila (haalea, ei kylmä eikä kuuma) osuvasti kuvaa niiden yhteisön tilaa, jotka tunnustavat kolmannen enkelin sanoman? — Sama lähde.

“Viimeinen kysymys paljastaa asian avoimesti:

”11. Jos tämä on meidän tilamme kansana, onko meillä mitään todellista perustetta toivoa Jumalan suosiota, ellemme ota vaarin Totisen Todistajan ”neuvosta”? Minä neuvon sinua ostamaan minulta tulella puhdistettua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi; ja voitele silmäsi silmävoiteella, että näkisit. Kaikkia, joita minä rakastan, minä nuhtelen ja kuritan: ahkeroi siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan: jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn sisälle hänen tykönsä ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen. Ilmestys 3:18–21.—Sama teos.

On selvää, että asian totuus oli vasta alkamassa valjeta James Whiten mieleen. Review’n seuraavassa numerossa julkaistiin seitsemän palstan mittainen esitys seitsemästä seurakunnasta tämän otsikon alla. Alkusanoinaan hän lausui:

Meidän täytyy yhtyä eräisiin nykyaikaisiin selittäjiin siinä, että nämä seitsemän seurakuntaa on ymmärrettävä kuvaavan kristillisen kirkon seitsemää tilaa seitsemänä ajanjaksona, jotka kattavat koko kristillisen aikakauden.—Ibid., 16. lokakuuta 1856.

”Sitten hän ryhtyi käsittelemään profetiaa, käsitellen kutakin seurakuntaa erikseen. Tullessaan seitsemännen, laodikealaisen seurakunnan, kohdalle hän julisti:

Kuinka nöyryyttävä meille kansana onkaan tämän seurakunnan murheellinen kuvaus. Eikö tämä kauhistuttava kuvaus olekin mitä täydellisin kuva nykyisestä tilastamme? On; eikä ole mitään hyötyä yrittää väistää tämän Laodikean seurakunnalle osoitetun tutkivan todistuksen voimaa. Herra auttakoon meitä ottamaan sen vastaan ja hyötymään siitä.—Ibid.

”Sen jälkeen kun hän oli omistanut kaksi palstaa Laodikean seurakunnalle, hänen loppusanansa esittivät voimakkaan vetoomuksen:

”Rakkaat veljet, meidän täytyy voittaa maailma, liha ja paholainen, muuten meillä ei ole osaa Jumalan valtakunnassa.... Tarttukaa tähän työhön viipymättä, ja uskossa vedotkaa armollisiin lupauksiin, jotka on annettu katuville laodikealaisille. Nouskaa Herran nimessä, ja loistakoon teidän valonne Hänen siunatun nimensä kunniaksi.—Ibid.

”Vastaus kentältä oli sähköistävä. G. W. Holt kirjoitti Ohiosta 20. lokakuuta:

”Kyllä, minä uskon, että me, jotka olemme kolmannessa sanomassa Jumalan käskyjen ja Jeesuksen uskon kanssa, olemme se seurakunta, jolle tämä puhe on osoitettu; emmekä voi liian varhain pyytää koeteltua kultaa ja valkeita vaatteita ja silmävoidetta, jotta näkisimme.—Ibid., 6. marraskuuta 1856.

”Koillisesta kuului aiheesta uusi ääni, Stephen N. Haskellin ääni Princetonista, Massachusettsista. Ensimmäisen päivän adventistina hän oli alkanut saarnata 20-vuotiaana; nyt, kolme vuotta myöhemmin, hän oli kolmannen enkelin sanomassa. Perusteellinen Raamatun tutkija, nähtyään Whiten lyhyen alustavan pääkirjoituksen, jossa johdateltiin seitsemää seurakuntaa koskevaan kysymykseen, hän päätti kirjoittaa Review’hun laajemman

kirjoituksen:

“Aihe, johon on viitattu, on ollut minulle syvästi kiinnostava jo muutamien viime kuukausien ajan.... Minut on jo jonkin aikaa johdettu uskomaan, että sanoma laodikealaisille kuuluu meille; ts. niille, jotka uskovat kolmannen enkelin sanomaan, monista syistä, joita pidän hyvinä. Mainitsen niistä kaksi.—Ibid.

”Näin hän tekee, omistaen kaksi palstaa johtopäätöksilleen. Lopuksi hän julisti:

”Teoria kolmannen enkelin sanomasta ei koskaan, ei koskaan, pelasta meitä ilman häävaatetusta, joka on pyhien vanhurskaus. Meidän on saatettava pyhyys täydelliseksi Herran pelossa.—Ibid.

Kun James White jatkoi pääkirjoituksiaan Laodikean seurakunnalle osoitetusta sanomasta, ne käsitteet, joita sapattia pitävät adventistit nyt lukivat Review’sta, olivat hämmästyttäviä; mutta harkitsevan, rukouksellisen pohdinnan jälkeen niiden nähtiin soveltuvan tilanteeseen.

Toimittajalle lähetetyt kirjeet osoittivat varsin yleistä yksimielisyyttä ja ilmaisivat, että herätys oli käynnissä. Sen, ettei tuo voimallisesti liikuttava sanoma ollut kiihtymyksen synnyttämää, vahvisti Testimony No. 3:n ensimmäinen artikkeli, joka julkaistiin huhtikuussa 1857 otsikolla Be Zealous and Repent. Se alkaa sanoilla: ”Herra on näyssä osoittanut minulle eräitä asioita, jotka koskevat seurakuntaa sen nykyisessä penseässä tilassa ja jotka kerron teille.” —1 T, s. 141. Tässä Ellen White esitti sen, mitä hänelle oli näytetty saatanan hyökkäyksistä seurakuntaa vastaan maallisen menestyksen ja omaisuuden välityksellä.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, osa 1, 342–344.

Milleriläinen liike alkoi profeetallisesti Filadelfian seurakuntana, ja vuonna 1856 siitä tuli Laodikean seurakunta. Seitsemän vuotta myöhemmin liike päättyi, ja seitsemännen päivän adventtikirkko alkoi Laodikean seurakuntana ja pysyy sellaisena, kunnes se oksennetaan ulos Herran suusta. Sadan neljäkymmenenneljän tuhannen liike tuli esiin Laodikean seurakunnan laumasta, samoin kuin milleriläinen liike tuli esiin Sardeen seurakunnan laumasta. Sadan neljäkymmenenneljän tuhannen liike on rinnakkainen milleriläisen liikkeen kanssa siinä, että ensimmäinen liike muuttui Filadelfiasta Laodikeaksi ja viimeinen liike muuttuu Laodikeasta Filadelfiaksi. Filadelfiasta Laodikeaan tapahtuneen siirtymän ajankohta milleriläisessä historiassa on nimenomaisesti merkitty vuodeksi 1856, joten siirtymän ajankohta täytyy merkitä myös viimeisessä liikkeessä, sillä Jumala ei koskaan muutu. Siirtymän ajankohta yksilöidään Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa kahden profeetan kautta, jotka surmataan kaduilla.

Ja kun he ovat päättäneet todistuksensa, peto, joka nousee syvyydestä, käy sotaa heitä vastaan, voittaa heidät ja tappaa heidät. Ja heidän ruumiinsa makaavat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi, missä myös meidän Herramme ristiinnaulittiin. Ilmestys 11:7, 8.

Viimeinen liike kuolisi, sitten seisoisi ja sen jälkeen nousisi jälleen tunnuslipuksi. Näin tehdessään se asettuisi tasalle republikaanisen sarven kanssa. Republikaaninen sarvi muodostaa pedolle kuvan, ja peto, jolle se muodostaa kuvan, mainitaan Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa, ja tuo peto tunnistetaan viidenneksi pääksi, joka sai kuolettavan haavan ja joka herätettäisiin jälleen

kahdeksanneksi pääksi. Se herätettäisiin jälleen kahdeksantena, joka oli niistä seitsemästä.

Ja peto, joka oli eikä enää ole, on itse kahdeksas, ja on yksi niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen. Ilmestys 17:11.

Republikaaninen sarvi muodostaisi tuon pedon kuvan, ja siksi se surmattaisiin ja sitten herätettäisiin eloon. Kun se herätettiin eloon, se olisi kahdeksas pää, joka oli lähtöisin seitsemästä edellisestä päästä. Protestanttinen sarvi ratsastaa saman maapedon selässä kuin republikaaninen sarvi, ja sillä täytyisi olla sama profeetallinen dynamiikka. Siirtymä Filadelfiasta Laodikeaan milleriittiliikkeessä on esikuva siirtymästä Laodikeasta Filadelfiaan viimeisessä liikkeessä.

Kun viimeinen liike sai kuolinhaavan 18. heinäkuuta 2020, se kuoli Laodikeana. Kun se, kuten Ilmestyskirjan luvussa yksitoista esitetään, siirtyi Filadelfiaan, se edustaisi kahdeksatta seurakuntaa, joka on niistä seitsemästä. Vuoden 2020 kuolemaa vastasi rinnakkaisesti republikaaninen sarvi, sillä lopun ajan alkamisesta vuonna 1989 lähtien presidenttejä oli ollut kuusi. Kuudes presidentti sai kuolinhaavan, joka parannetaan vuonna 2024. Tuo pää on silloin oleva Yhdysvaltojen kahdeksas pää lopun ajan alkamisesta vuonna 1989 lukien, ja se on oleva niistä seitsemästä. Molemmat sarvet olivat kuudensia, joista tulee kahdeksansia. Tämä totuus on suuri osa sitä Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanomaa, joka avataan sineteistään juuri ennen armonajan päättymistä.

Tästä syystä on tärkeää olla selkeä sen milleriittihistorian suhteen, joka on nykyisen historiamme esikuva. Sisaren White vahvisti vuonna 1856 James Whiten sovelluksen Laodikeasta liikkeeseen, joten tämä ei ole ihmisen logiikasta johdettu sovellus. Seitsemän vuotta ennen kuin Seitsemännen päivän adventistikirkko liitettiin oikeudellisesti republikaaniseen sarveen, se tunnistettiin inspiraation kautta Laodikean seurakunnaksi. Tämä merkitsee, ettei Seitsemännen päivän adventistikirkon historiassa ole koskaan ollut ainoatakaan päivää, jolloin se olisi ollut jotakin muuta kuin alaston, köyhä, sokea, kurja ja viheliäinen. Tämä profeetallinen todellisuus antaa asiayhteyden ja oikeutuksen Hesekielin kahdeksannen luvun neljän asteittain pahenevan kauhistuksen tunnistamiselle adventismin neljäksi sukupolveksi.

Kun milleriittien historiaa tarkastellaan Jesajan seitsemännen luvun kuudenkymmenenviiden vuoden rakenteen näkökulmasta, on tunnustettava, että seitsemän ajan profetia on se profeetallinen sateenvarjo, joka kattaa koko milleriittiliikkeen historian. Vuonna 1856 Laodikean seurakunnalle annettu sanoma tuli milleriittiadventismille nykyiseksi totuudeksi. Laodikean sanoman esittäjä ei ollut James eikä Ellen White, vaan Uskollinen ja Totinen Todistaja.

Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava. Oi, jospa olisit kylmä tai palava! Niinpä, koska olet penseä etkä kylmä etkä palava, minä oksennan sinut suustani. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta tullessa puhdistettua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä tulisi näkyviin, sekä voitelemaan silmäsi silmävoiteella, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä rakastan, minä nuhtelen ja kuritan; ole siis innokas ja tee

parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:14–22.

Totinen Todistaja ilmaisee, että jos joku “kuulisi” Hänen äänensä, Hän tulisi sisälle ja “aterioisi hänen kanssaan”. Jos Laodikea avaisi oven, Kristus tulisi sisälle ja aterioisi heidän kanssaan. Jos Kristuksen sallitaan tulla sisään, Hän tuo sanoman, sillä syömisen vertauskuva merkitsee sanoman vastaanottamista. Sanoma voidaan yleisellä tasolla kuvata yksinkertaisesti Laodikean sanomaksi, mutta se on pinnallinen käsitys siitä, mitä Hänen tarjoamansa sanoma merkitsee. Vuonna 1856 Hiram Edson esitti kahdeksan artikkelin sarjan, joka sisälsi sen profeettallisen tiedon, joka laajentaa ymmärrystä aivan ensimmäisestä “aikaprofetiasta”, jonka Jumalan enkelit johtivat William Millerin tunnistamaan ja julistamaan. Noissa kahdeksassa artikkelissa Edson tunnistaa oikein Jesajan seitsemännen luvun kuusikymmentäviisi vuotta.

Millerin työn alkua oli seitsemän ajan löytö, ja seitsemän vuotta ennen kuin hänen palvelutyönsä mukaan nimetty liike oli päättävä, juuri tuosta samasta profetiasta tarjottiin syvempi ilmoitus milleriläiselle adventismille. Se tarjottiin samana vuonna, jona heidät inspiraation kautta tunnistettiin laodikealaisiksi. Profeettallisesti kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää myöhemmin, vuonna 1863, Millerin ensimmäinen profeettallisen ajan löytö hylättiin. Laodikean sanoma adventtiliikkeelle saapui vuonna 1856, ja Herra kolkutti ovea kahdeksan kertaa, kahdeksan artikkelin välityksellä, nähdäkseen, voisiko Hän päästä sisään. Liikkeen päättyessä Totinen Todistaja tahtoi aterioida yhdessä kansansa kanssa nauttimalla liikkeen alusta lähtien annetusta aivan ensimmäisestä aikasanomasta. Hänen kansansa kieltäytyi syömästä, ja seitsemän vuotta eli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä profeettallista päivää myöhemmin Hänen kansansa sulki oven, joka oli avattu Daavidin avaimella, joka oli annettu William Millerin käteen. He palasivat vanhan samarialaisen profeetan luo, joka ruokki heitä valheella ja sinetöi heidän kohtalonsa kuolla aasin ja leijonan välissä.

Vuonna 1856 protestanttinen sarvi oli näkyn laakson kriisissä, sillä missä ei ole näkyä, kansa menehtyy. Vuonna 1856 myös republikaaninen sarvi oli kriisissä.

Vuotta 1856 leimasi verisenä Kansasina tunnetun väkivaltaisen selkkauksen, Kansasin ja Missourin rajaseudun sodan, jatkuminen. Kamppailu koski sitä, liittyisikö Kansas unioniin vapaana osavaltiona vai orjaosavaltiona. Selkkaukseen sisältyi väkivaltaisia yhteenottoja orjuuden kannattajien ja vastustajien siirtolaisten välillä.

22. toukokuuta 1856 tapahtui väkivaltainen välikohtaus myös Yhdysvaltain senaatin istuntosalissa, kun eteläcarolinalainen orjuuden kannattaja, kongressiedustaja Preston Brooks, hyökkäsi raastamattomasti Massachusettsin senaattoria Charles Sumneria vastaan kepillään. Sumner oli pitänyt orjuuden vastaisen puheen, jonka otsikko oli The Crime Against Kansas ja joka loukkasi syvästi Brooksia. Tämä kepillä lyömiseen johtanut välikohtaus toi esiin pohjoisen ja etelän väliset kasvavat jännitteet orjuuskysymyksen vuoksi.

Vuonna 1856 republikaaninen puolue perustettiin vastauksena Kansas–Nebraska-lakiin, joka hyväksyttiin vuonna 1854 ja jonka aiheuttama poliittinen kuohunta synnytti kasvavan vastustuksen orjuuden leviämislle uusille alueille. Puolueen ensimmäinen kansallinen puoluekokous pidettiin Philadelphiassa, ja John C. Fremont valittiin sen ensimmäiseksi presidenttiehdokkaaksi vuoden 1856 vaaleissa.

Kansas–Nebraska-laki järjesti Kansasin ja Nebraskan territorioiden hallinnon ja salli näille alueille asettuneiden uudisasukkaiden päättää, sallittaisiinko orjuus niiden rajojen sisällä. Tämä käsite, joka tunnetaan nimellä ”kansansuvereniteetti”, kumosi käytännössä vuoden 1820 Missourin kompromissin, joka oli kieltänyt orjuuden 36°30’ leveyspiirin pohjoispuolella Louisianan territoriossa. Lailla oli syvälinen vaikutus territorioiden orjuuskysymykseen. Se lietsoi uudelleen alueellisia jännitteitä, koska se avasi mahdollisuuden sille, että orjuus voisi levitä alueille, joita oli aiemmin pidetty vapaana maana, kuten Kansasiin. Kansas–Nebraska-lain hyväksyminen johti siihen, että Kansasin territorioon virtasi sekä orjuuden kannattajia että sen vastustajia, kumpikin osapuoli toivoen voivansa vaikuttaa kansansuvereniteettia koskevan äänestyksen lopputulokseen. Tämä kilpailu territorion hallinnasta johti väkivaltaisiin yhteenottoihin ja laittomuuden kauteen, joka tunnetaan nimellä Bleeding Kansas, vuonna 1856.

Vuoden 1856 presidentinvaali oli merkittävä poliittinen tapahtuma. Siinä käytiin kolmen ehdokkaan välinen kilpailu demokraatti James Buchananin, republikaani John C. Fremontin ja American Party -puoluetta edustaneen entisen presidentin Millard Fillmoren välillä. James Buchanan voitti vaalin ja hänestä tuli Yhdysvaltain 15. presidentti.

James Buchananin presidenttikausi tunnetaan ennen kaikkea siitä, että se epäonnistui käsittelemään tehokkaasti pohjoisen ja etelän välisiä kasvavia jännitteitä ja jakolinjoja; tämä johti lopulta Yhdysvaltain sisällissodan puhkeamiseen pian sen jälkeen, kun hän oli jättänyt virkansa. Hänen presidenttikauttaan pidetään näiden huomattavien johtajuuden ja kriisinhallinnan epäonnistumisten vuoksi usein yhtenä Yhdysvaltain historian vähiten menestyksekkäistä presidenttikausista.

Vuoden 1857 pahamaineinen Dred Scott -päätös julisti, että orjat, olivatpa he orjuutettuja tai vapaita, eivät olleet kansalaisia eivätkä voineet nostaa kannetta liittovaltion tuomioistuimissa. Se julisti myös, ettei kongressi voinut estää orjuutta Yhdysvaltain territorioissa. Demokraatti Buchanan asettui julkisesti orjuutta kannattaneen Dred Scott -päätöksen taakse.

Demokraatti Buchananin orjuutta puoltava kanta ei ainoastaan sallinut jännitteiden kärjistyä sisällissodaksi, vaan hänen kyvyttömyytensä hoitaa maan taloutta johti myös vuoden 1857 paniikkiin, joka oli yksi Yhdysvaltain historian suurimmista taloudellisista romahduksista ennen suurta lamaa. Vuoden 1857 paniikki johti vakavaan taloudelliseen lamaan, joka kesti useita vuosia. Yrityksiä ja pankkeja suljettiin, työttömyys lisääntyi ja osakemarkkinat laskivat.

Buchananin presidenttikaudella eteläiset osavaltiot alkoivat erota Unionista, ja ne irtautuivat vastauksena republikaani Abraham Lincolnin valintaan vuonna 1860. Buchanan omaksui passiivisen lähestymistavan eroamiskriisiin väittäen, ettei liittovaltiolla ollut valtuuksia estää eroamista pakolla. Tämä päättäväisen toiminnan puute antoi eroamisliikkeelle mahdollisuuden saada vauhtia. Hänen vahvan johtajuutensa puute ja hänen haluttomuutensa ryhtyä ratkaiseviin

toimiin eroamiskriisin käsittelemiseksi myötävaikuttivat etelän käsitykseen, että se voisi erota Unionista joutumatta kohtaamaan sotilaallista vastarintaa.

Vuonna 1860 valittiin Abraham Lincoln, ensimmäinen republikaaninen presidentti. Tammikuun 1. päivänä 1863 presidentti Lincoln allekirjoitti ja antoi lopullisen vapautusjulistuksen (Emancipation Proclamation), jossa julistettiin, että kaikki Konfederaation hallitsemalla alueella orjuutetut ihmiset oli vapautettava. Tällä toimeenpanomääräyksellä oli merkittävä vaikutus sisällissotaan, sillä se muutti konfliktin taisteluksi ei ainoastaan unionin säilyttämiseksi, vaan myös orjuuden lopettamiseksi. Vapautusjulistus ei välittömästi vapauttanut kaikkia orjuutettuja. Se koski nimenomaisesti Konfederaation hallitsemaa aluetta, jossa unionin valta oli rajallinen. Unionin joukkojen edetessä ja saadessa Konfederaation aluetta hallintaansa julistusta pantiin täytäntöön, ja noilla alueilla orjuutetut ihmiset vapautettiin. Vapautusjulistus oli ratkaiseva askel kohti orjuuden lopullista lakkauttamista Yhdysvalloissa ja tasoitti tietä Yhdysvaltain perustuslain kolmattatoista lisäystä varten, joka hyväksyttiin ja ratifioitiin 6. joulukuuta 1865.

Republikaaninen sarvi oli 1850-luvulta lähtien orjuuskysymyksen kriisissä. Maan kaksi ensisijaista jakolinjaa edustivat kahta ensisijaista poliittisen ajattelun luokkaa. Eriytymisprosessi alkoi vuonna 1856, kun orjuuden vastaiset ja orjuuden kannattajat siirtyivät Kansasin territorioon pyrkien pitämään voimassa omat näkemyksensä orjuudesta, juuri samaan aikaan kun Philadelphia erotettiin Laodikeasta. Demokraatit kannattivat orjuutta, ja republikaanit vastustivat sitä.

Vuonna 1856 Verinen Kansas edusti lähestyvän sodan pienoiskuvaa. Tuona vuonna orjuutta kannattava demokraatti valittiin republikaanisen sarven johtoon, ja hänen tehottomasta johtajuudestaan tuli tehottoman presidenttiyden vertauskuva aina näihin viimeisiin päiviin asti. Hän edelsi ensimmäistä republikaanista presidenttiä, joka pakotettiin siivoamaan Buchananin presidenttikauden jälkeensä jättämä sekasorto.

Vuoteen 1863 mennessä republikaaninen sarvi antoi Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapetoon liittyvän historian merkittävimmän toimeenpanomääräyksen. Toimeenpanomääräys koski orjuutta. Yksi julistuksen kappale kuuluu: ”Että tammikuun ensimmäisenä päivänä Herramme vuonna tuhatkahdeksansataakuusikymmentäkolme kaikki henkilöt, joita pidetään orjina missä tahansa osavaltiossa tai osavaltion määrätyssä osassa, jonka kansa silloin on kapinassa Yhdysvaltoja vastaan, ovat silloin, siitä eteenpäin ja ikuisesti vapaat; ja Yhdysvaltain toimeenpaneva hallitus, siihen luettuina sen sotilaallinen ja merivoimien valta, tunnustaa ja ylläpitää sellaisten henkilöiden vapautta eikä tee mitään tekoa tai tekoja tukahduttaakseen näitä henkilöitä tai ketään heistä missään pyrkimyksissä, joita he saattavat tehdä todellisen vapautensa saavuttamiseksi.” Vaikka orjuuden ongelman ratkaisu oli tuossa vaiheessa historiallisesti epätäydellinen, perustuslain olemus tunnustetaan siinä, että Lincoln kirjoitti: ”kaikki henkilöt, joita pidetään orjina missä tahansa osavaltiossa ... ovat silloin, siitä eteenpäin ja ikuisesti vapaat.”

Lincoln oli palaamassa siihen perustuslaissa ilmaistuun perustavaan periaatteeseen, jonka mukaan ”kaikki ihmiset on luotu tasa-arvoisiksi”. Lincoln oli palaamassa perustaviin totuuksiin samaan aikaan, kun protestanttinen sarvi oli hylkäämässä perustavaa profetiaansa, joka on orjuuden profetia. Sen tähden juuri sillä hetkellä, kun republikaaninen sarvi antoi historian merkittävimmän

”toimeenpanomääräyksensä” orjuutta koskevassa asiassa, protestanttinen sarvi antoi profeettallisen historiansa merkittävimmän toimeenpanomääräyksen orjuuden profetiaa koskevassa asiassa, jota Mooseksen vala ja kirous edustavat. Republikaaninen sarvi päätti palata perustuksiin; protestanttinen sarvi päätti hylätä perustuksensa ja palata niiden luo, joiden luo sitä oli neuvottu olemaan koskaan palaamatta.

Vuonna 1863 republikaaninen sarvi oli jakautunut kahteen leiriin, niin kuin muinaisen Israelin valtakunta jakautui Jerobeamin ja Rehabeamin aikana. Vuonna 1863 protestanttinen sarvi liittyi laillisesti republikaaniseen sarveen, kuten Jerobeamin kaksi alttaria Betelissä ja Danissa kuvaavat. Nämä kaksi sarvea kulkevat historian läpi rinnakkain toistensa kanssa, ja vuoden 1863 historia edustaa erityisesti viimeisten päivien historiaa.

Milleriläisten historia toistuu sadan neljäkymmenen tuhannen historiassa muutamien profeettallisin varauksin. Yksi noista varauksista on, että milleriläisten historian kohdeyleisö oli ensin liikkeen ulkopuolella olevat ja sen jälkeen itse liike. Sadan neljäkymmenen tuhannen liikkeessä Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun kaksi ääntä osoittavat kaksi kohdeyleisöä, mutta nämä kohteet ovat päinvastaisessa järjestyksessä milleriläisten historiaan nähden. Ensimmäinen kohde on Jumalan kansa, ja toinen ääni on Jumalan muu lauma, joka on yhä Babylonissa.

Toinen profeettallinen varaus on se, että vaikka molemmat tarinat siirtyvät yhdestä seurakunnasta toiseen, milleriitit siirtyivät Filadelfiasta Laodikeaan, ja kolmannen enkelin väkevä liike siirtyy Laodikeasta Filadelfiaan. Tämä osoittaa, että milleriitit menivät kuudennessa seitsemänteen seurakuntaan ja ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta menevät seitsemännestä seurakunnasta kahdeksanteen seurakuntaan, joka on niistä seitsemästä.

Republikaaninen sarvi alkoi liikkeensä orjuutta kannattavasta kansakunnasta kohti orjuuden vastaista kansakuntaa vuoden 1863 vaiheilla olevan historian yhteydessä. Tuon historian kriisi vakiinnutti kaksi poliittista puoluetta, jotka ovat nämä samat vastustajat näinä ”viimeisinä päivinä”. Aivan kuten tuon historian ensimmäinen republikaaninen presidentti murhattiin vain muutamia päiviä sodan päättymisen jälkeen, viimeinen republikaaninen presidentti murhattiin vertauskuvallisesti ja jätettiin kadulle ikään kuin kuolleena, samalla kun maailma iloitsee. Hänet murhattiin ei vain muutamia päiviä sen jälkeen, kun sisällissota päättyi, vaan juuri ennen kuin lopullinen sisällissota alkaa.

Ensimmäistä republikaanipresidenttiä edelsi Amerikan historian tehottomin presidentti, ja viimeistä republikaanipresidenttiä edeltää samoin. Ensimmäistä republikaanipresidenttiä edeltäneen demokraattipresidentin tehottomuus laukaisi kriisin, joka kehittyi sisällissodaksi, ja sama tehottomuus on nyt toteutumassa. Viimeistä republikaanipresidenttiä edeltävä demokraattipresidentti johti taloutta siten, että seurauksena oli siihenastisen Amerikan historian suurin talousromahdus. Kaksi sarvea kulkevat rinnakkain sunnuntailakiin asti. Vuonna 1863 alkoi kummankin sarven ensimmäinen sukupolvi, ja kummankin sarven neljäs ja viimeinen sukupolvi on kääntyvä itään päin ja kumartuva aurinkoa kohti.

Elian sanomaan liittyvät aina Jumalan tuomiot, jotka vahvistavat varoituksen sanoman. Maailman yhteiskunta elää nyt niin kuin ihmiset ennen vedenpaisumusta. He syövät, juovat ja odottavat

globalististen teknologiajättien ratkaisevan minkä tahansa mahdollisesti ilmenevän ongelman. Jumalan Sana osoittaa, että maailma on nyt valtavan kriisin partaalla.

”Mitä yöstä?” Tajuanko näiden sanomien merkityksen? Ymmärrätkö sen sijan, joka niillä on suuren pelastusjärjestelmän päätöstyössä? Olenko niin perehtynyt ’varmaan profeetalliseen sanaan’, että voin nähdä ympärilläni tapahtuvissa asioissa varmaa todistusta siitä, että tuleva Kuningas on aivan ovella? Tunnistanko sen vastuun, joka lepää päälläni, sen valon tähden, jonka Jumala on antanut? Käytänkö jokaista minulle hänen huoneenhaltijanaan uskottua talenttia oikein johdetussa työssä hukkuvien pelastamiseksi? Vai olenko penseä ja välinpitämätön, osittain sekaantuneena pahaan maailmaan, käyttäen niitä varoja ja kykyjä, jotka Jumala on minulle antanut, suureksi osaksi itseni tyydyttämiseen, välittäen enemmän omasta helppoudestani ja mukavuudestani kuin hänen asiansa edistymisestä? Vahvistanko minä elämäntavallani ’sitä vakaumusta, joka on maailmassa voimistunut, että seitsemännen päivän adventistit antavat pasuunasta epäselvän äänen ja kulkevat maailmallisten polkua’?”

”Me kuulemme lähestyvän Jumalan askeleet, hänen, joka tulee rankaisemaan maailmaa heidän vääryytensä tähden. Ajan loppu on aivan edessämme. Maailman asukkaita sidotaan kimpuiksi poltettaviksi. Sidotaanko sinut rikkaviljan joukkoon? Tajuatko, että joka vuosi tuhansia ja taas tuhansia ja kymmenen kertaa kymmenentuhatta sielua menehtyy, kuolee synneissään? Jumalan vitsaukset ja tuomiot tekevät jo työtään, ja sielut joutuvat kadotukseen, koska totuuden valoa ei ole väläytetty heidän polulleen.” General Conference Daily Bulletin, 1. huhtikuuta 1897.

Sieluni on ikävöinyt sinua yössä; niin, hengelläni, joka on sisimmässäni, minä etsin sinua varhain; sillä kun sinun tuomiosi käyvät yli maan, oppivat maailman asukkaat vanhurskautta. Jesaja 26:9.